
Akik nem tudtak eljönni...

Juhász Gyula Tanárképző Főiskola
Történelmi Tanszékének
S z e g e d

Meghatódva vettem kézbe legkedvesebb volt professzorom arcképét.

Sajnos, elmenni nem tudtam a megemlékezésre, de elmondtam egy rózsafüzért és szeretettel gondoltam Rá.

Azt külön köszönöm, hogy engem is értesítettek, én 37–41-ig a Professzor úr tanszékén könyvtáros voltam, Gyulavári Lacival. El nem tudom gondolni, 52. év távlatában ki emlékezett rám, de nagyon jól esett.

Még egyszer köszönöm, és az illetőnek szívélyes üdvözetemet küldve, a Történelmi Tanszékre mindig szívesen emlékezem.

Dr. Csethe Miklósné
Solymosi Irma

Pécs, 1993. febr. 20.

* * * *

Dr. Szegfü László úrnak,
tanszékvezető főiskolai tanár
S z e g e d

Kedves Barátom!

Hálásan köszönöm a dr. Eperjessy Kálmán professzor úr születési centenári-umára szóló megemlékezés meghívóját.

Magam is még a régi nemzedékek egyikeként a főiskolán hallgatója (1935–39), szemináriumának tagja voltam, majd az Apponyi kollégiumban (1939–41) mint történelem szakos „díjtalan főiskolai gyakornok” mellette dolgoztam, egyetemi előadásait is hallgattam. Előadásai jó részét sztenografáltam, majd Vida Zoltán hallgatótársammal kiadtuk hallgatóimnak. Sajnálom, hogy a háború és az utána következő évek viharaiiban ezeknek a munkáknak eddig nem akadtam nyomukra.

Ez idő alatt szakmai téren és emberileg is az átlagosnál erősebb kapcsolat-om alakult ki Eperjessy professzor úrral. Később sajnos az élet engem más beosztásokba vezetelt, de kapcsolattunk – bár ritkábbá vált – haláláig megmaradt. Az embertől, főleg – miután tudományos munkáit megismerhettem – a tudóstól igen sokat tanultam. Csupán disszertációm alakulásának figyelemmel kísérésére gondolok.

Sajnálom, hogy halála után – magam is mint a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola aranydiplomása, majd címzetes docense – már csak emlékezhetem tudósi és emberi egyéniségére.

Még egyszer megköszönve a meghívást, sajnálattal kell közölnöm, hogy az utóbbi években – sokféle betegségem miatt – az Alma Materrel meggyengült a kapcsolatomi, így a tanszékkel is. Legutóbb decemberben infarktus ért, ebből még ma is csak lábadozom. Írásomon is meglátszik.

A megemlékezésen – orvosaim tanácsára – nem vehetek részt. Kívánom azonban az ott jelen lévő előadóknak, történelem szakos kollégáimnak, főleg a hallgatóságnak, hogy erőt merítsenek a dr. Eperjessy Kálmán professzor úrra való történelmi megemlékezésből.

Kartársi és szívélyes üdvözléssel
dr. Varjú Sándor

Sopron, 1993. február 4.

* * * *

A Tisztelt Emlékező Bizottságnak

S z e g e d

A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola
Történettudományi Tanszéke

Három kórház között ingázva – csak most értesültem drága Professzorunk megemlékezésének ünnepségéről. Nagyon szeretünk, s így tisztelő melegséggel öleljük meg gondolatban – immár csak – keresztjét. Érzésben ott álltunk az összegyűlt volt tanítványok sorában. Mi is elhelyeztük a megemlékezést kifejező virágainkat. Fájdalom, hogy nem hallhatjuk a Történelmi Tanszék előadó termében mondott meleg szavakat, drága Professzorunk méltatását, értékelését, a jelen – volt ifjúságának – hallgatói között felsorakozottakkal együtt – kéz a kézben, lélekben visszazállva saját emlékünkebe is.

Nem felejtünk!

Ui. Kérem, ha bármilyen – esetleges hozzájárulást igénylő – emlékművet óhajt az Emlékező Bizottság az ünneplés után készíttetni, együttérző szívvel szeretnénk mi is adományozók lenni.

(Férjem súlyos amnéziás, én – miatta – idegileg nagyon beteg. Ezért a távoll-maradásunk.)

Köszönjük a T. Emlékező Bizottság mindannyiunk nevében végzett felemelő munkáját.

Maradunk a régi hűséggel:
Dr. Várnagy Lászlóné Kiss Angyalka és férje,
az 1939 júniusában végzetek két tagja

Budapest, 1993. február 11.